

Sygn. akt III KZ 11/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie z wniosku E. M.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2022 r.

zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKo [...]

w przedmiocie „pozostawienia wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy prawa”

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

E. M. wniosła o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt XIV K [...].

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w [...] – przyjmując za podstawę prawną zawartego w nim rozstrzygnięcia „*art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.*” – postanowił „*pozostawić wniosek E. M. jako niedopuszczalny z mocy prawa*”.

Zażalenie na to postanowienie wniosła wnioskodawczynie E. M..

Zarządzeniem upoważnionego sędziego z dnia 7 lutego 2022 r. – wobec stwierdzenia, że ww. zażalenie na „*zarządzenie Sędziego Okręgowego w K. del. do II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]* SSO T. G. z dnia 13 stycznia 2022

roku” odpowiada warunkom formalnym – na podstawie art. 463 § 1 k.p.k., przyjęto przedmiotowe zażalenie (pkt 1) i zarządzono przedstawienie Sądowi Najwyższemu akt sprawy wraz z zażaleniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

Punktem wyjścia do rozważań uzasadniających tę konkluzję jest ustalenie trybu, w jakim przedmiotowe postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 stycznia 2022 r. zostało wydane. W jego podstawie prawnej ograniczono się do wskazania przepisu odsyłającego, tj. art. 545 § 1 k.p.k., a także przywołano negatywną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., choć stan powagi rzeczy osądzonej tworzą jedynie orzeczenia merytoryczne, natomiast orzeczenia formalne tylko wówczas, gdy oparte są na ujemnej przesłance procesowej o charakterze bezwzględny, a zatem takiej, która nie może zostać usunięta. Sama zaś część dyspozytywna postanowienia – z punktu widzenia możliwych do zastosowania przepisów – została sformułowana w sposób wykazujący na braki, gdyż Sąd Apelacyjny postanowił *„pozostawić wniosek E. M. jako niedopuszczalny z mocy prawa”*. Mimo odnotowanych mankamentów treść omawianej decyzji wskazuje, że w istocie ma ona swoje oparcie w art. 430 § 1 k.p.k. Odpowiednie stosowanie tego przepisu na mocy art. 545 § 1 k.p.k. oznacza, że pomimo przyjęcia wniosku i skierowania do rozpoznania, sąd wznowieniowy powinien pozostawić wniosek bez rozpoznania, jeżeli zachodzą podstawy do odmowy jego przyjęcia określone w art. 429 § 1 k.p.k. Trzeba jednak podkreślić, że recypowanie tylko § 1 art. 430 k.p.k. ogranicza możliwość zaskarżenia postanowienia o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania tylko do sytuacji wskazanej w art. 547 § 1 k.p.k., tzn. gdy to postanowienie wydał sąd okręgowy. W odniesieniu do sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego taki środek zaskarżenia nie przysługuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 26.02.2003 r., II KZ 3/03, LEX nr 75363).

W zaistniałej sytuacji, w myśl art. 430 § 1 k.p.k., należało zażalenia pozostawić bez rozpoznania, albowiem w niniejszej sprawie jest ono niedopuszczalne z mocy ustawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

a.s.

